

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Када мајка спрема своје чедо на неки пут, она се труди око припреме да га снабде свиме што ће му на путу требати и што је путовање тога чеда дуже то је и припрема дужа и озбиљнија. Кад је путовање кратко не треба много да се спрема а кад је дугачко путовање онда још како мајка брине да своје дете обезбеди на томе путу. А ми смо, браћо и сестре, сви деца мајке Цркве православне, и она нас спрема за једно путовање које ћемо започети кроз две недеље, путовање кроз Свети Ускршњи пост. То наше путовање јесте дуго и тешко. Не траје дан, не траје седам дана, не траје ни десет дана - траје пуних седам недеља. Зато је и припрема за то путовање и од наше мајке Цркве и од нас самих треба да буде што потпунија и што исправнија. На улазу у Свети Велики пост Света Црква је одредила четири припремне недеље у којима се припремамо, у којима нас Црква подсећа и опомиње шта нас све на томе путу чека и какви треба да будемо, како да се спремимо за тај пут. Прошле недеље Црква је пред нас извела једнога човека цариника, митара, оличење смирења. То је, значи, и нама неопходан дар Цркве за наше дуго путовање. Без смирења нема ни спасења, без смирења нема ни напретка у духовном животу.

А данас, данас нам Црква даје другу једну дивну поуку, даје нам човека који се зове покајање. То је јеванђелска прича о блудном сину коју смо данас овде слушали. Потресна прича али блиска свакоме од нас, јер сви се ми у неку руку осећамо као блудни син који је тражио од оца свој део имања и добио. Јер, отац никога не приморава да остане са њим, као што нас Бог не приморава да идемо за Њим, да будемо Његови синови и Његове слуге. А син, млађи син, узео је свој део имања и отишао, каже Јеванђеље, у неку далеку земљу. Која је то земља далека где је блудни син отишао? То је земља греха. Сваки грех је уствари туђа и далека земља. У тој земљи се Бог не види и Бог нас не види. У тој земљи тај млађи син је расточио, каже, своје имање, своје богатство које је од оца добио,

значи све дарове Божије које човеку Бог даје: и душу и тело и савест и све остале дарове. Он је то потрошио живећи развратно, проводећи живот у гресима, далеко од Бога, далеко од оца свога и његових очију. И када је потрошио све што је имао, онда је завладала глад у тој земљи и он је у невољи се нашао и најмио се код једнога човека тамо да му чува свиње. И желео је да глад своју утоли макар оним рошчићима што свиње једу али и то му се није давало. Која је то глад која је њега мучила у тој далекој земљи? То је глад духовна, браћо и сестре. Глад за добром, глад за врлином, глад за оцем својим којег је он напустио. Јер је земља греха, земља и глади. И он, видевши се у невољи, он се сетио чији је син, где је његово порекло, где је његова отаџбина и упитао се: „Е, колико слугу код оца мога, има хлеба и на претек и на сувише, а ја овде умирем од глади. Шта да чиним?“ И одлучио је. „Устаћу и идем оцу моме, па ћу му рећи: Оче, сагреших небу и теби. Прими ме као једног од последњих слугу својих, јер се нисам удостојио назвати се сином твојим.“ И како рече тако и учини. Крете он из те далеке земље своме оцу, а отац, очекивао га је да се врати истим путем и којим је и одлутао. И зато и каже да га отац угледа из далека. Није га очекивао са друге стране него са оне од куда је и отишао. Тако и сви ми када грешимо идемо једним путем, али се истим путем и враћамо кроз покајање. Изашао је пред сина, загрлио га, пољубио и син је почео да говори своју мисао коју је био добро смислио и научио. „Оче, сагреших небу и теби. Нисам достојан назвати се сином твојим.“ И ту га отац зауставља јер наређује слугама: „Донесите најбољу одећу и одените га, дајте му прстен на руку, дајте му обућу на ногу“, што значи да је он био сав у дроњцима, сав изубијаних ногу, без икаквог достојанства на себи. А отац хоће да га поново врати у достојанство сина. Није му допустио да каже оно „прими ме као последњег од слугу твојих“, јер га је отац примао као чедо своје, као сина свога. То је, браћо и сестре, оно што је нама неопходно за наше велико путовање кроз Свети Часни пост. Потребно је не само за то путовање, него за путовање кроз цео наш

живот. То је покајање. Шта значи покајање? Пре свега свест о својим гресима, сагледавање свога греховног живота, као што је овај син дошао себи и видео у каквој се беди налази. Прво је дошао себи, што значи до тада, док је имао шта да троши и трошио је и лудовао, он је био ван себе, био је у лудилу, као што и код нас народ каже кад је неко вансебан значи да је луд. И прво је, дакле, било да дође к себи. Тако и ми, браћо и сестре, треба увек да се чувамо греха, јер сваки грех је по једно лудило душе. А душа која живи у гресима, она живи у лудилу и у бунилу. Не зна ни свој пут, ни своје достојанство, не познаје ни свога Оца Небескога него блуди по гресима и страстима овога живота. Али отац примивши сина нареди слугама, пошто су га оденули: „Закољите теле угојено, да се веселимо, јер овај син мој беше мртав и оживе, беше изгубљен и нађе се. “И, каже Јеванђеље, почеше се веселити. Шта значе оне речи овога сина: „сагресих небу и теби“. Грех кад човек чини не чини само за себе, него он греши и пред целим Небом, пред анђелима, пред херувимима, пред серафимима, пред светитељима Божијим и пред сваком творевином Божијом и овде на земљи грешили су не само према оцу него према браћи својој, према људима, према животињама, према тварима.

И зато се почеше веселити. Као што Господ рече на једном месту у Јеванђељу да велика радост бива на небу за једнога грешника који се каје. И ово је потврда тих речи Христових. Настало је весеље на небу. Наша браћа анђели, видевши да се тај син покајао и вратио у наручје оца свога, они су се веселили и ликовали због његовога спасења. То очекује и нас, браћо и сестре, ако истински прибегнемо кроз покајање за своје грехе да исповедимо, да добијемо опроштај грехова својих и да се трудимо у животу своме да их не понављамо. То и јесте покајање. Исповест грехова својих, свест о њима али и чврста одлука да их не понављамо. Ето, то су, браћо и сестре, та два човека којима нас Света Црква предаје да нас они воде и уведу у Свети Часни пост, да нам буде с једне стране смирење а с друге

стране покајање јер само са њима ми ћемо наше путовање пребродити без бродолома, без опасности на томе путу.

Нека би Господ примио наше данашње молитве и дао нам снаге да се угледамо и на онога цариника и на онога блуднога сина. На њега не у погледу његових греха него у погледу његовог покајања као и на цариника не због његових дела, која су била рђава, него због његовога смирења. Само смирење и покајање биће наши чувари на нашем путовању, да путујући кроз тај Часни пост достигнемо у радост Васкрсења Христовога и тако обезбедимо и себи наше васкрсење када дође Господ поново да суди живима и мртвима, да нас прими тада у Царство Своје Небеско и да ми тамо са свима Светима славимо Њега чудесног Господа са Оцем и Духом Светим кроза све векове и сву вечност. Амин!